

عنوان مقاله:

وصل و هجران در غزلیات عطار

محل انتشار:

ششمین همایش بین المللی زبان و ادبیات فارسی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

راضیه شهرآبادی - مدرس گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه فرهنگیان قزوین، ایران.

خلاصه مقاله:

وصل و هجران دو تجربه عرفانی سالک است که از اساسی ترین مدارج سیر و سلوک محسوب می شوند. وصل به معنی رسیدن و اتصال به حق که عالی ترین درجه آن، بقا و جاودانی در وصال اوست. وادی تلخی که در نقطه مقابل وصل قرار می گیرد، هجران است. در عرفان هجران و فراق به معنی غیبت و جدایی از وحدت است. هجران، مرحله جانگداز و بسیار مهم سلوک است. زیرا، در این وادی است که سالک ارزش وصل و بقا را درک می کند. در اندیشه عطار، وصل و هجران دو مقوله درهم تنیده اند، به طوری که هیچ وصال بدون هجران ممکن نمی باشد و هر هجرانی، وصال را در پی دارد. این مقاله سعی دارد، وصل و هجران را با شیوه تحلیل محتوایی در غزلیات عطار بررسی نماید. نتیجه تحقیق مبتنی بر این است که از نظر عطار، راه رسیدن به حق از گذرگاه فنا می گذرد، چرا که در هجران و دشواری های آن است که سالک درک می کند برای رهایی از این آلام و رنج ها باید تلاش کند و از جانگذشتگی نماید تا به مرتبه فنا برسد. از این رو، وصل و هجران درگسترده عرفانی طعار همواره با هم ذکر می شوند و لازم و ملزوم یکدیگرند. همچنین در غزلهای عطار، علاوه بر رابطه لازم و ملزومی، وصل و هجران، گاهی رابطه متقابل و گاه رابطه چرخشی با هم دارند و زمانی نیز این دو با هم یکسان و هم سو می شوند.

کلمات کلیدی:

وصل، هجران، عرفان، غزلیات عطار.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1645006>

